

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1723203162
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1723203162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členiek senátu JUDr. Otílie Belavej a JUDr. Renáty Janákovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803 zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava proti žalovanej: E. X., Z.. XX.XX.XXXX, K. B. E. XX, XXX XX A., o zaplatenie 1.015,53 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok z 15. januára 2025, č.k. 49Csp/104/2023-93, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (I. výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku najskôr zhrnul skutkové zdôvodnenie žaloby a uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 15.06.2021 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzavretá Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej aj „ Zmluva“). Na základe Zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úverový rámec vo výške 5.000 €. Žalovaná sa v Zmluve zaviazala splácať úver v mesačných splátkach vo výške minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 € pri ročnej úrokovej sadzbe 30% a RPMN 34,49 %. Termín splatnosti splátok bol dohodnutý 10. deň v mesiaci. Žalobca nadobudol predmetnú pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 21.06.2023 medzi spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA konajúcu prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 03.07.2023 oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu, s tým, že ku dňu 25.01.2022 predstavovala dlžná čiastka žalovanej sumu 1.015,53 €. Listom zo dňa 02.11.2021 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú k zaplateniu sumy 200 €. Listom zo dňa 31.01.2022 vyhlásil právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť úveru v celkovej výške 1.015,53 €, ktorý pozostával z úverovej istiny vo výške 923,86 €, dlžných úrokov a poplatkov a poistného vo výške 71,67 € a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 20 €. Zároveň oznámil žalovanej, že ku dňu 26.01.2022 sa stal jej záväzok splatným v celom rozsahu. Lehota dokedy je žalovaná povinná dlžnú sumu právnemu predchodcovi žalobcu uhradiť v oznámení uvedená nebola. Okresný súd ďalej zistil, že zo Zmluvy vyplynulo, že výška úverového rámca bola 5.000 €, pričom aktuálna výška úverového rámca bola vo výške 900 € a cena tovaru a služby bola 574 €. Priama platba predajcovi bola vo výške 50 €. V zmysle článku 1.2 Zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi t.j. žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca, kde je veriteľ povinný viesť pre dlžníka úverový účet, vydať kreditnú kartu a meno dlžníka a

poskytnúť dlžníkovi dohodnuté platobné služby. Z článku 3.1 Zmluvy zistil, že klient bol oprávnený čerpať revolvingový úver formou financovania nákupu tovaru a služieb v obchodných miestach, ktoré akceptujú túto kartu, výberom finančných prostriedkov v hotovosti pomocou karty v miestach na to určených, prevodom na účet určený klientom alebo iným obdobným spôsobom. V zmysle článku 7.1 písm. a) Zmluvy v prípade, ak klient nesplácal poskytnutý revolvingový úver riadne a včas, ak klient poskytol banke nepravdivé údaje, ak bolo na majetok klienta alebo manžela/ku začaté exekučné konanie, ak klient riadne a včas nesplácal svoje záväzky voči banke alebo iným veriteľom, bola banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť revolvingového úveru, t.j. požadovať splatenie revolvingového úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú banka určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Z platobnej histórie a špecifikácie za obdobie od 07.07.2021 do 10.01.2022 predloženej žalobcom súd zistil, že žalovanej boli poukázané peňažné prostriedky vo výške 524 €. Z obchodného registra vyplývalo, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.8.2016 sp. zn. 34Exre 311/2016-9 došlo podľa ustanovenia § 69aa ods. 8 Obchodného zákonníka k výmazu spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s., IČO: 35 787 783 z obchodného registra v dôsledku jeho zániku dňom 30.6.2016 pri cezhraničnom zlúčení so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, akciovou spoločnosťou, zapísanou v obchodnom registri Paríž pod číslom XXX XXX XXX RCS Paríž, so sídlom na adrese 1 Boulevard Haussmann 750 09 Paríž. Z Obchodného registra mal súd taktiež za preukázané, že spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., IČO: 35 787 783 bola ku dňu 30.6.2016 vymazaná a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť BNP PARIBAS PERSONALFINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod číslom XXX XXX XXX, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, t.j. právny predchodca žalobcu.

3. Z tohto skutkového stavu, právne odkazujúc na § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a,) b), § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, ods. 4, ods. 5, ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., § 37, § 40 ods. 1, § 43a, § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 9, § 524 ods.1, ods. 2, § 39, § 525 ods. 1, ods. 2 § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 10 ods.1 písm. a) až c), ods. 2, § 11 ods. 1, § 17 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj "ZoSÚ"). Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že posudzovaný právny vzťah strán sporu je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Argumentoval, že právny predchodca žalobcu bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaná v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah je potrebné posudzovať v režime spotrebiteľského práva. Ozrejmil, že samotná uzatvorená zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere vychádzajúc zo zákona č. 129/2010 Z. z. a tiež zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluvou sa právny predchodca žalobcu v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanej ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi, peňažné prostriedky a žalovaná sa tieto zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach. V konaní bolo žalobcom tvrdené a preukázané, že žalovaná úver čerpala vo výške 574 €, pričom z tejto sumy žalobcovi nič nevrátila. Samotná zmluva je definovaná ako zmluva o revolvingovom úvere (toto vyplýva aj zo samotného názvu), keď žalobca určil výšku úverového rámca, teda sumu, ktorú je ochotný žalovanému poskytnúť. Z tejto sumy čerpala na kúpu tovaru sumu 574 €. Ďalej skonštatoval, že v prejednávanej veci bolo nesporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej osobitný typ spotrebiteľského úveru, a to revolvingový úver. Na vysvetlenie uviedol, že revolving nemá legálnu definíciu. Ekonomicky je definovaný znakmi ako kreditný limit, minimálna mesačná splátka. Je používaný spravidla pri kreditných kartách alebo ako povolené prečerpanie na debetných kartách; spravidla je spojený s funkciou platobnej karty. V zákone o spotrebiteľských úveroch sa na revolving spravidla vzťahujú ustanovenia o povolenom prečerpaní. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné. To však už dobre možné nie je v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa, a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Podčiarkol, že v danom prípade však k samotnému ďalšiemu čerpaniu úveru žalovaná nepristúpila, teda jedinou sumou, ktorú žalobca žalovanému poskytol, bola suma 524 € na kúpu tovaru (reálne žalovanej nebola poskytnutá suma 574 €, ale iba suma 524 €, čo vyplýva z prehľadu čerpania a splácania a tiež z obsahu podanej žaloby). Poukázal na to, že zo žalobcom predložených dôkazov nie je zrejme pre nezaplatenie akej splátky právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru,

preto ani nie je možné overiť dodržanie zákonných lehôt a postupu, ktorý mal predchádzať vyhláseniu splatnosti celého úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka tak, aby pohľadávka zo spotrebiteľského úveru bola postupiteľná. Rozvinul, že zo žalobcom predloženej Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a o vydaní kreditnej karty zo dňa 15.06.2021 nevyplýva, že by si zmluvné strany dojednali výšku mesačnej splátky, pričom z článku 7 bod 7.1 Zmluvy jasne vyplývajú dôvody pre ktoré môže veriteľ pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru. Z predĺžených listín nie je podľa názoru súdu možné overiť dodržanie zákonných lehôt postupu, ktorý mal predchádzať vyhláseniu splatnosti celého úveru podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka ako aj § 565 Občianskeho zákonníka, tak aby bola pohľadávka zo spotrebiteľského úveru postupiteľná. Z výzvy na splatenie celého úveru zo dňa 31.01.2022 nie je možné zistiť, s ktorými splátkami sa dlžník dostal do omeškania. Ďalej ozrejmil, že s poukazom na ustanovenia § 17 ods.2 zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch skúmal, či pred postúpením pohľadávky došlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ako podmienky postupiteľnosti pohľadávky na tretiu osobu. Skonštatoval, že po preskúmaní obsahu výzvy k splateniu celého úveru zistil, že tento právny úkon je neurčitý, pretože v ňom nie je riadne špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru tak, aby bolo možné preveriť zákonnosť postupu právneho predchodcu žalobcu, ktorý mal predchádzať vyhláseniu splatnosti celého úveru. V tejto súvislosti zdôraznil, že s poukazom na ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je neurčitý právny úkon neplatný. Zároveň doplnil, že od splatnosti tejto splátky začína plynúť premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka, preto jej presné uvedenie v právnom úkone vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru je dôležité aj z tohto hľadiska. Uzavrel, že z vyššie uvedeného je zrejmé, že ak nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pohľadávka veriteľa nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods.1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná /postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané/, potom jej postúpenie je svojím obsahom priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Vzhľadom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, žalobca nenadobudol predmetnú pohľadávku, preto žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom spore. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala síce vo veci úspech, nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku proti podal včas odvolanie žalobca z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp., aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nestotožnil sa s právnym posúdením veci súdom, v zmysle ktorého ak žalobca vyhlásil, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 31.01.2022, pričom splátka, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nebola v oznámení o zosplatnení presne špecifikovaná, tak uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ nebolo platné z dôvodu neurčitosti tohto právneho úkonu. V tejto súvislosti poukázal najmä na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024 a skonštatoval, že v súčasnosti existuje zásadný rozpor ohľadom náležitostí/obsahu zosplatňujúcej výzvy (resp. aj ohľadne výzvy, ktorá zosplatneniu predchádza, pre ktorú však, okresný súd, uvedenie náležitosti špecifikácie splátky správne nevyžadoval - pričom však uvedené nemal podľa názoru žalobcu rovnako vyžadovať ani pre oznámenie o zosplatnení), kedy dochádza z dôvodu (diametrálne) odlišného posudzovania predmetnej právnej otázky súdmi na všetkých úrovniach k právnej neistote na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov v širšom rozsahu. Vyslovil názor, že je nutné v tejto súvislosti zdôrazniť, že výlučne právny názor vyjadrený senátom 1Cdo vo vyššie cit. uznesení možno ohľadom riešenia tejto právnej otázky považovať za vecne správny, majúci podklad v dotknutých ustanoveniach OZ, ale aj všeobecnej aplikačnej praxe súdov za obdobie od prijatia znenia § 53 ods. 9 OZ (t. j. od 01.11.2008 ako § 53 ods. 8 resp. 01.07.2011 do 31.10.2024 ako § 53 ods. 9 OZ v posudzovanom znení). Argumenty favorizujúce výklad, podľa ktorého nielen, že nie je potrebné, ale ani dobre možné uvádzať splátku, pre ktorú veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť využil, sú, že zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. ani vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ veriteľovi neukladá - ak by zákonodarca mal ambíciu uvedenú požiadavku

na veriteľa pretaviť do znenia posudzovaného zákonného ustanovenia, nič mu nebránilo tak urobiť v čase prijatia znenia § 53 ods. 8 resp. 9 OZ alebo kedykoľvek následne, k ničomu takému však nedošlo - predmetné ustanovenie zákona sa novelizovalo iným spôsobom (o tom viac nižšie); V predmetnej veci posudzované výzvy pred vyhlásením splatnosti, či zosplatňujúca, z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní. Priemerný spotrebiteľ má vedomosť o výške sumy, zaplatením ktorej zabráni zosplatneniu úveru (i vtedy, ak je táto suma uvedená vo výzve bez toho, aby sa uviedla konkrétna splátka, pre ktorú sa úver zosplatňuje). Priemerný spotrebiteľ musí mať vedomosť o čerpaní úveru, o jeho výške, o tom, ako ho splácal a predovšetkým na akej výške mesačnej splátky sa s veriteľom dohodol. Špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka-spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Vyhlásenie splatnosti je jednostranný právny úkon - ide o právo veriteľa (ak sú splnené podmienky), pričom spotrebiteľovi absolútne v tomto slova zmysle „nepomôže“ poznanie, ktorá bola tá splátka - t. j. v tomto čase už spotrebiteľ zosplatnenie nemôže zvrátiť. Zdôraznil, že predmetnú otázku posudzovali sudy približne od roku 2008 - do roku 2024 a z rozhodovacej praxe súdov (na všetkých úrovniach) pre banky požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej resp. pred zosplatnením nevyplývala, pričom až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní obsahu predmetného ustanovenia. Zdôraznil, že aj keď sa súdna prax môže v čase vyvíjať, nová argumentácia konajúceho súdu pre posudzovanie (ne)platnosti uvedených právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a zosplatnenia) za danej situácie predstavuje zásadný zásah do právnej istoty veriteľov, ktorému podľa názoru žalobcu intenzitou nekorešponduje potrebná ochrana spotrebiteľa. Predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. J., uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020), kedy nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev (ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve. S ohľadom na uvedené má žalobca za to, že výklad dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v oznámení o zosplatnení nemôže v žiadnom ohľade obstať, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v tomto právnom úkone rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Naopak by sa spotrebiteľ paradoxne mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by napr. veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko by spotrebiteľ mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplatneniu - čo by však nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ zostali zachované (spotrebiteľ by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti). Žalobca zároveň poukazuje na skutočnosť, že predmetné znenie OZ bolo s účinnosťou od 01.11.2024 novelizované, čím zákonodarca s konečnou platnosťou vyriešil predmetnú problematiku. V zmysle novelizovaných ustanovení § 53 ods. 9 a 10 OZ je zrejmé, že ani po ich novelizácii nebude „obligatórnou“ náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatnenie bude uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní (obdobne ako je splnené v danom prípade a napokon ako činili veritelia resp. banky vždy). Veriteľ je aj podľa úpravy účinnej od 01.11.2024 (podľa názoru žalobcu obdobne ako aj pri úprave účinnej pred 01.11.2024) povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatnenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní - obligatórnou náležitosťou takejto výzvy, dokonca pod sankciou neurčitosti teda ani po účinnosti novelizácie nebude špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatniť, resp. pre ktorú úver zosplatňuje. Jedná sa pritom o reakciu zákonodarcu na rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ, ktorá taktiež uvedenú povinnosť konkretizovať splátku, pre ktorú k zosplatneniu došlo, nevyžaduje. Na tomto mieste žalobca odkázal na nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 a sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 a skonštatoval, že vychádzajúc aj z vyššie cit. rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, t. j. ústavnoprávnych východísk priority platnosti právneho úkonu a právomoci súdu, je zákonné predpisy aplikovať, nie však novelizovať, je riešenie uvedenej právnej otázky zo strany súdu v predmetnej problematike právne neudržateľné, pričom naopak senát Najvyššieho súdu 1Cdo (uznesenie cit. vyššie) predmetnú právnu otázku vyriešil zákonne a správne. Žalobca v tomto smere poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30.08.2024, sp. zn. 5CoCsp/12/2023 a na to, že zo zákonných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby: 1. bola táto možnosť dohodnutá, 2. aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky a 3. aby bol dlžník na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva - pričom veriteľ v oznámení o zosplatnení (a rovnako ani vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ) nie je povinný špecifikovať,

s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal - a teda pre ktorú splátku k zosplatneniu došlo. Žalobca zastal názor, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá, čo napokon nemal za sporné ani samotný súd. Žalovaný bol preukázaný v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 OZ (podaním zo dňa 02.11.2021). V zmysle vyššie uvedeného mal odvolateľ za zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 31.01.2022- toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/26/2023 z 29.11.2023, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/87/2023 z 31.05.2023, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/148/2022 z 12.07.2023 atď.) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 10.10.2021 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej (!) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 02.11.2021). Zdôraznil, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu by bola, príhľadnuc na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu navyše nadbytočná - keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje, ako nesprávne uzatvoril súd prvej inštancie. Žiadne zákonné ustanovenie v žiadnom prípade neudáva postupcovi povinnosť v oznámení o zosplatnení (a rovnako ani vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ) špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. Takáto povinnosť veriteľa nie len, že zo žiadneho zákona nevyplýva, ale je aj absurdná, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý uzatvoril predmetnú zmluvu, čerpal poskytnuté finančné prostriedky a svoje záväzky sa zaviazal splácať, objektívne musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil a teda ktorá splátka je tá, s ktorou sa omeškal, prípadne kedy a koľko mal uhradiť a neuhradil (nakoľko tieto informácie vyplývajú zo samotnej zmluvy). Žalobca dodáva, že záver, ktorý prezentuje súd (v zmysle ktorého má žalobca v oznámení o zosplatnení označiť, o ktorú konkrétnu splátku sa jedná) ukladá veriteľom povinnosť, ktorú nie je možné zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ, ako ani z ust. § 565 OZ vyvodit'. Odvolávajúci sa na doslovné znenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024), zastal právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v predmetných písomnostiach konkrétne ktorá splátka je považovaná za omeškanú, resp. ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Postup súdu, ktorým si „upravil“ zákonné ustanovenie § 565 OZ a nad rámec zákona „upravuje“, že oznámenie o zosplatnení musí obsahovať presnú špecifikáciu omeškanej splátky, s ktorou sa dlžník dostal do omeškania, a teda ktorá vyvolala zosplatnenie, je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Takáto špecifikácia splátky by bola navyše nadbytočná - keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje, ako nesprávne uzatvoril súd prvej inštancie. Záverom sa žalobca nestotožnil ani s tým, že by bez uvedenia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu v úkone, ktorým veriteľ dosiahol splatnosť dlhu dlžníka (a rovnako ani vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ), boli takéto právne úkony neurčité. Namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku absentuje vysvetlenie, v čom identifikoval neurčitosť právneho úkonu zosplatnenia, t. j. ako konkrétne sa pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ) v právnom úkone zosplatnenia prejavil vnútorný rozpor tohto úkonu. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že rozsudok súdu je rovnako nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia.

6. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.) oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 C.s.p.) postupom

bez nariadenia odvolacieho pojednávania a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu. Na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie úplne postačovalo na zistenie pre rozhodnutie relevantných skutočností ako aj pre samotné rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

9. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.), odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

10. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci (porovnaj aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/60/2016). S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietskami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné.

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že v zmysle judikatúry najvyšších súdnych autorít žiadosť o jednorazové splatenie a/alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody; platí totiž, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej Občianskeho zákonníka o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie NSSR sp.zn.6Cdo/152/2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky X/XXXX pod č. XX s právnou vetou: " Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou."

12. Uvedené rozhodnutie predstavuje ustálenú prax dovolacieho súdu, preto sa súd prvej inštancie správne zaoberal tým, či v predmetnej veci boli splnené podmienky pre predčasné zosplatenie tohto

úveru vyplývajúce z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa pre platné zosplatnenie úveru vyžaduje: 1/ existencia omeškania dlžníka so zaplatením aspoň jednej splátky minimálne 3 mesiace, 2/ upozornenie dlžníka veriteľom na možnosť zosplatnenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením, 3/ doručenie oznámenia o zosplatnení úveru dlžníkovi.

13. Žalobca doložil do spisu list zo dňa 02.11.2021 v ktorom jeho právny predchodca žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej čiastky úveru vo výške 200 € dôvodiac, že aj napriek opakovaným výzvam na úhradu omeškaných splátok nie je úver žalovanej riadne a včas splácaný. Zároveň ju upozornil, že pokiaľ nedôjde k okamžitej úhrade omeškaných mesačných splátok bude požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva (č.l. 49 spisu). A ďalej list zo dňa 31.01.2022, v ktorom tento oznámil žalovanej, že ku dňu 26.01.2022 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko napriek zaslaným opakovaným výzvam nesplácala poskytnutý úver riadne a včas a vyzval ju na úhradu dlhu vo výške 1.015,53 € (č.l. 43 spisu). Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že z uvedených listov nie je zjavné pre nezaplatenie akej splátky pristúpil právny predchodca k zosplatneniu úveru.

14. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že podmienky pre predčasné zosplatnenie tohto úveru vyplývajúce z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neboli splnené, a preto nedošlo k predčasnej splatnosti pohľadávky žalobcu. Žaloba bola preto nedôvodná.

15. V nadväznosti na ďalšiu odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd udáva, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (Článok 2 C.s.p.). Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.1.2018, sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. R 71/2018). Nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, nie je možné priznať úspech žalobcom uplatnenej námietke, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s čl. 2 ods. 2 C.s.p.

16. S ohľadom na vyššie uvedené, rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia alebo že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

17. Žalobca napokon namietal, že mu súd nesprávnym postupom, ktorý je v rozpore s princípmi civilného procesu znemožnil, aby uplatňoval jeho procesné práva v takom rozsahu, že došlo k porušeniu jeho práv na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť.

18. Vo vzťahu k tomuto odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu odvolací súd konštatuje, že ho možno sumsumovať pod § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava") a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor") a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civilný sporový poriadok) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem "procesný postup" bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a miera možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. "Postupom súdu" možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila odvolateľovi realizáciu jeho procesných práv a ktorá by mu zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.. Tak ako už odvolací súd vyššie uviedol, súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlil, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdil, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa vysporiadalo so všetkými podstatnými námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolací súd zdôrazňuje, že ako vyplýva aj z judikatúry ÚS SR, iba skutočnosť, že strana sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Pričom nemožno opomenúť skutočnosť, že prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05), preto odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane.

19. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

20. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny, vrátane výroku o trovách konania, podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej

vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom na to, že žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).